

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

R. P. Ioannis Azorii Lorcitani, Societatis Iesv Presbyteri Theologi, Institvtiones Morales

In Qvibus Vnivers[a]e Qvaestiones ad Conscientiam recte aut prauè
factorum pertinentes, breuiter tractantur

Azor, Juan

Coloniae Agrippinae, 1602

2. Aliæ quæstiones de Mendicantibus ordinibus diluuntur.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14077

nos suo docuisse. Nec est, cur quispiam opponat, eum se multis periculis obijcere, qui omnia relinquit, nil sibi referuando: qui enim propter Christum se suis bonis spoliatur, non se in pericula conijcit, cum spem in Deo ponat: is enim, cuius est omnium mentes, & corda, quod voluerit, flectere, piorum hominum charitatem in pauperes deesse non patitur. Neque verò calumniantium illa vox, Avari esse omnia retinere, nihil tribuere: Prodigum contra, sua omnia disperdere, nil sibi referuare, vllam vim habet. Nam qui ob Christi amorem, sua omnia in pauperes distribuit, nihil planè disperdit, nihil dissipat, quia quod pauperibus datur, Deus tãquam sibi datum, acceptum, & gratum habet. Neque huic bonorum abdicatione Dei causa facta repugnat, quod in precatione Dominica assidue petimus à Deo, Panem nostrum quotidianum da nobis hodie, hoc est, victum necessarium. Nam Dei ope, & auxilio freti omnia spontè deserimus, quoniam nihil deest timentibus eum. Et: qui iactans cogitatum suum in Dominum, enutritur ab eo.

Matth. 6.

Psal. 33.

Nonò quæritur, An voluntaria mendicitas tuta conscientia propter Christum suscipi queat? Respondet S. Thomas, loco citato, mendicitatem spontaneam, quæ Christi causa eligitur, magni esse meriti, & fructus. Et ineptè quidam sacras Scripturas obijciunt tanquam mendicitatem improbant; quippe quam Sapiens, Deum orans, deprecetur: Mendicitatem, inquit, & diuitias ne dederis mihi: nec enim sacræ literæ mendicitatem spontaneam, & in Dei cultum, & obsequium libenter susceptam improbarunt, sed mendicitatem coactam, & inuitam tantummodò. Et quamuis aliqui contendunt, Christum Dominum ex elemosynis mendicatis vicitasse, sicut etiam nudis pedibus incessisse: id tamen ex Scripturis non cogimur asserere: Nec Mendicantium Ordinum pertas hoc solo innititur, quod Christus semper mendicauerit, aut nudis perpetuò pedibus incesserit: sed in eo, quod licet ille aliquando loculos habuerit, & calceamenta portauerit, genus pro nobis factus est, ita ut dixerit: *Vulpes foueas habent, & volucres cæli nidus: Filius autem hominis non habet, ubi caput suum reclinet.*

Ioan. 13.

1. Cor. 9.
Luc. 9.

Caput II.

Aliæ quæstiones de Mendicantibus Ordinibus diluuntur.

PRIMO quæritur, An Priuilegia Mendicantibus concessa ad confessiones peccatorum audiendas, ad conciones habendas, & ad seculares homines ad Diuina officia, in ipsorum templis diebus Dominicis, ac festis admittendos, & similiter ad eos recipiendos ad Sacramenta, & sepulturam, quam elegerint, sint abrogata? Respondeo, nequaquam esse dubitandum, quin pro varietate temporum, ac rerum diuersa fuerint Mendicantibus ab Romanis Pontificibus data Priuilegia. In primis Gregorius IX. anno Domini 1238. Constitutionem edidit, qua omnibus Ecclesiarum præfectis præcipit, ut Mendicantes rem diuinam facere, conciones habere, ac sacras peccatorum Confessiones audire liberè permittant: nihil a-

liud de hac re statuit. Eandemque Constitutionem innouauit Innocentius III. anno 1245. qui tamen postea prohibuit ab his omnibus ministerijs Mendicantes. Sed hanc prohibitionem sustulerunt per Priuilegia Dominicanis concessa Alexander III. anno Domini 1255. & Urbanus III. & Clemens III. anno 1265. & hi tres Pontifices constituerunt, ut confessi Mendicantibus nulla ratione cogentur eadem peccata Parocho confiteri. Sic enim dicitur in extrauag. Ioannis XXII. *Vas electionis, De Hæres. & Schismat.* Eademque Priuilegia, sed restrictè, & angustè cõfirmavit Bonifacius VIII. Constitutione, quæ sic incipit: *Super Cathedram Moysi*, quæ ad verbum continetur in Clem. Dudum, De sepult. & eam postea abrogauit Benedictus XI. Constitutione, cuius initium est, *Inter cunctas*, & habetur inter extrauag. communes, De priuil. vbi ampliora facit Priuilegia Mendicantium, quæ Bonifacius restrinxerat. Ioannes XXII. in prædicta Constitutione, *Vas electionis, inter communes, De hæres. & schismat.* Ioannem vulgò dictum de Poliano, cuius supra mentionem habuimus, condemnauit; & deinde constituit, ut confessi Fratres Mendicantibus minimè compellerentur vi legis, aut Canonis confiteri denud Parocho peccata; id quod ante Bonifacium definierat Alexander III. & Clemens III. ut in ea Constitutione refertur. Verum Sixtus III. videtur hæc omnia reuocasse in Constitutione sic exordiente: *Vices illius, quæ habetur inter extraneas communes de Treuga, & Pace*: vbi propter controuersias inter Mendicantes, & Parochos Ecclesiarum præfectos in Flandria, & Germania excitatas, Pontifex imperat, ne deinceps Parochi dicere audeant, à Mendicantibus hæreses exortas fuisse, cum verè fides, ac religio Christi sit illorum opera aucta, & propagata, & Ecclesia illustrata. Ne item Fratres, & ipsi Mendicantes in posterum doceant, Parochianos non teneri ad rem diuinam audiendam in suis Paroecijs diebus festis, atque Dominicis: cum sit iure decretum, hisce diebus Parochianos ad id obligari. Nec similiter in posterum doceant Parochianos non obligari ad peccata confitenda proprio parocho, saltem in Paschate, cum id præstare iure debeant. Hæc ille Pontifex ferè ad verbum. Vi huius Constitutionis nostra etiam extante in Flandria, Gallia, & Germania lites, & dissidia vigent inter Mendicantes Fratres, & Ecclesiarum rectores; his contententibus, rem diuinam diebus festis, & Dominicis debere in Paroecijs Parochianos audire, & quotannis semel in Paschate peccata suis Parochis confiteri; contra verò Mendicantibus oppositum dicentibus; inde nimirum arguentibus, quod post Sixtum III. Priuilegia à Leone X. Paulo III. Pio III. Pio Quinto, Gregorio XIII. per multa impetrauerint, quibus liberè cõceditur, ut in ipsorum templis quilibet rem diuinam diebus etiam festis, ac Dominicis audiat: & similiter, ut Mendicantes possint liberè confessiones peccatorum excipere, ita ut confessi Parochiani Mendicantibus compelli nequeant ad eadem peccata iterum suis Parochis confitenda.

Sed obijciat quispiam Constitutiones Synodales, immò etiam consuetudines moribus hominum comprobatas, quæ alicubi locorum extant,

quibus

quibus præcipitur, aut certe fit, ut Parochiani diebus festis, ac Dominicis in suis Parochijs rem diuinam audiant, concionibus intersint, Sacramenta suscipiant. Respondeo, eiusmodi Constitutiones, nec derogare debere, nec posse Pontificijs priuilegijs auctoritatem. Neque enim Ordinarij, Romanorum Pontificum facultatem impedire queunt, cum inferior potestas in Superiorem ius, & auctoritatem nõ habeat. Vnde Parochiani harum vi Constitutionum coguntur quidem suis Parochijs adesse, sed absque vlla Pontificij priuilegij abrogatione, & iniuria, & nisi aliunde exculentur, ratione priuilegiorum, quæ Romanus Pontifex Mendicantibus concessit. Præcipiunt itaque Ordinarij, ut id seruetur & fiat, quod ius commune fieri iubet: & consuetudines locorum, si quæ sunt, Pontificijs priuilegijs abrogantur, quibus dicitur: *Non obstantibus consuetudinibus.*

Deinde obijciens ex eodem Concilio Trident. Sess. 24. de reformatione, cap. 4. vbi habetur: *Moneat Episcopus populum, diligenter teneri vnumquemque Parochia sue interesse, vbi commodè id fieri potest, ad audiendam verbum Dei.* Respondeo, Concilij decretum id continere, quod alioqui ius commune statuerat. Ius autem commune seruare oportet, nisi vbi quis ab eo eximitur Principis beneficio, & priuilegio.

Secundò quæritur, An duo illa priuilegia Romani Pontificis Mendicantibus concessa, ut liberè possint Laicorum confessiones audire, eoque admittere ad rem diuinam in suis templis audiendam diebus Dominicis aut festis, eo sensu intelligantur, ut laici eis peccata confessi, Ecclesiastico præcepto satisfaciant de confitendo semel in anno proprio Sacerdoti, iuxta Canonem: *Omnes vtriusque sexus, de penitentis & remissis.* item præcepto de re diuina audienda in parochia Dominicis & festis diebus?

Hæc quæstio atque controuersia quamuis recentis abhinc annis bis teruè agitata inter Fratres Mendicantes & Parochos Ecclesiarum rectores, definita iam, & proinde sopita penitus, & extincta esse videretur; nostra tamen ætate alicubi locorum excitata denuo, quasi repullulauit, ac reuixit. Sunt enim parochi, qui docere audeant, huiusmodi priuilegia non ita esse accipienda, ut laici præcepto satisfaciant, sed tantummodo, ut liberè, cum rem diuinam spontè audiunt, aut peccatorum confessiones faciunt solius pietatis studio, id facere possint apud Mendicantes. Nihilominus confiteri semel in Paschate suo parochi ac rem diuinam audire in parochia dominicis aut festis diebus debeant, ut sic quærent legem Ecclesiasticam seruent ac impleant: quod illi multis argumentis concludere conantur. In primis cap. placuit, De penit. dist. 6. ex Urbano secundo statuitur. *Deinceps nulli Sacerdoti liceat quem libet commissum alteri Sacerdoti ad penitentiam suscipere sine eius consensu, nisi ob ignorantiam illius.* Vbi Glossa: *Vt secularibus, qui aduent ad inclusos pro penitentia, & non vbi audiunt diuina per annum.* Martinus Quintus post omnia decreta Romanorum pontificum antecessorum, quæ superiori quæstione retulimus, in Constitutione, quæ incipit: *Ad vberes fructus*, ab Adrian. 4. de Confess. q. 5. citata, manifestè ait: *Volu-*

mus, ut ij, qui Fratribus confitentur, suis parochialibus Sacerdotibus semel in anno confiteri teneantur, ut Generale Concilium statuit. Sixtus item Quartus, Martino Quinto posterior in Constitutione, quæ incipit: *Vices illius, & habetur inter extravagantes communes. De treuga, & pace. præcipit, ne Fratres Mendicantes prædicent, Parochianos non teneri audire Missam in Parochijs, diebus festis & Dominicis, cum in re sit cautum, illis diebus eos teneri ad audiendam Missam in parochiali Ecclesia, nisi forsitan ex honesta causa ab ea ab sint: ut que predicare desistant, Parochianos non obligari, saltem in Paschate, proprio Sacerdoti confiteri, cum ad id iure teneantur.* Sic Pontifex: Et Maior in 4. d. 17. q. 6. refert Sixti Quarti temporibus quendam Fratrem vocatum Ioannem de Angelo, Tornaci aliquas propositiones publicis concionibus defendisse, quarum vna erat: *Parochianus fratrib. confessus satisfacit Decreto Omnis vtriusque sexus, nec præcepto cogitur confiteri proprio parochi semel in anno, nec ab eo facultatem petere.* Quæ, inquit, propositio ad nostram Parisiensem Academicam missa, cõmuni consensu omnium Theologorum iudicata est scandalosa, iuri contraria, & pro subditorum ad suos Rectores debita obedientia & reuerentia, publicè reuocanda. Hæc ille.

Accedit: quod multi Iuris Canonici interpretes hoc idem senserint, Hugo, Bernardus, Hostiensis, Archidiaconus, & Glossa. in c. Omnis vtriusque sexus, de Penitent. & remissis. necnon & Theologi, Alexand. part. 4. quæst. 19. m. 1. art. 3. Bonaventura 4. d. 17. art. 5. quæst. 2. Henricus quodl. 7. quæst. 24. & Angelus Confess. 3. quæst. 33. expressim docuerunt, cum generatim facultas conceditur, ut Concionatores liberè queant laicorũ confessiones excipere; intelligitur, seruato semper parochi iure. Hoc idem tradit Angeli Scholiasies Franciscanus, Bonau. sententiã secutus. Adde, quod priuilegium principis, quamuis cum est præter commune ius sit latè & amplè interpretandum l. Beneficium. ff. De Constitutionibus: attamen cum iuri communi derogat, accipiendum est strictè, & presè, salua, & integra, quantum fieri potest, iuris communis auctoritate. Et hinc est, quod in cap. Pastoralis, De Prim. dicitur, ut Religiosi, quibus à Romano pontifice concessum est, ut Ecclesias sibi subiectas possint in proprios vsus convertere, id non faciant propria auctoritate, sed per Episcopum loci: quia per indulgentiam huiusmodi Episcopali iuri non credimus derogari, & cap. cum olim de Consuetud. habetur: *Cum aliquid cupiam tributur, intelligitur, illud esse iure alterius: cap. Ex tuarum, De auctoritate & vsu pallij, Romanus pontifex dat facultatem Archiepiscopo vtendi pallio, non tamen vult, ut eo vtatur cum detrimento, & damno Ordinarij: quod ipsum quoque colligitur ex cap. Licet, De Translat. Episcopor. & ex cap. Licet, De Offic. Ind. Ordin. Romanorum pontificum priuilegia, & decreta, ne confessi Fratribus Mendicantibus Confessiones repetere debeant coram parochis, non eam vim habent, ut hoc ipso illi eiusmodi præcepto satisfacisse videantur. Fatemur, inquit, non esse has confessiones iterandas ratione Sacramenti, ac si irritæ fuerint: hoc enim est, quod damnat Ioannes XXI. in Constit. Vas electionis. De Heret. & Schismat. & Benedictus XI. in alia, que incipit: *Inter cunctas*: sed faciendæ sunt peccatorum confessiones ratione præcepti Ecclesiastici, quia iubet Ecclesia singu-*

los semel in Paschate suo parochos confiteri. Et tunc non necesse est, ut omnia peccata, quæ sunt antea confessi, repetant, sed ea duntaxat, quæ voluerint; nisi post eas confessiones alia commiserint. Ea enim integrè confiteri oportet. Item, cū Romanus Pontifex dat Mendicantibus facultatem confessiones laicorum audiendi, solum eos approbat tãquam idoneos, ut ad eos possit parochus subditos mittere: sicut cū Episcopus in sua diocesi multos Sacerdotes approbat, ut habiles & idoneos, eis potestatem non facit audiendi confessiones in sua diocesi sine cõsensu parochorũ, ac ut parochus ipse subdito facultatem concedens confitendi, cui voluerit, eam dare censeatur, reseruata confessione annua coram se facienda. Quid etiam impedit, quo minus Romanorum Pontificum priuilegia intelligantur cõcessa Mendicantibus: dummodo parochi non contradixerint: nam etiam eisdem facultas datur, qua possint rem diuinam facere; & tamen intelligitur suppressa tacita conditio; Parochis minimè contradicentibus: datur facultas concionandi, & tamen suppleendum est, Ordinarijs concionem non habentibus, aut minimè reluctanti-

bus. Adde, quod omnia priuilegia hæcenus Mendicantibus data, ut possint laicis Eucharistiæ Sacramentum suis in templis ministrare, semper exceperunt communionem in Paschate, ad quã quilibet in sua parochia communi iure compellitur: nimirum, ut ius parochi integram seruetur. Ergo idem est de annua confessione dicendum. Præterea in l. Si domus, ff. De seruitutibus vrbano, prædicto, habetur: Cùm ex duobus seruitutibus vna remittitur, non continuo altera tollitur: Ut si dederò tibi facultatem altius attollendi ædificium tuum, non propterea facultatem do impediendi, ne stillicidia mea cadant in ædificium tuum. In generali item confessione non videtur tribuere Princeps, quod speciatim non fuerat concessurus, si in mentem eius venisset, ff. De Peculio, l. Qui peculij, & l. Obligatio, ff. De Pignoribus. Item, c. Peruenit, l. q. 1. ex Gregorio l. habetur: Si sua vnicuique Episcopo inuisiditio non seruetur; quid aliud agitur, nisi ut per nos, per quos Ecclesiasticus Ordo custodiri debet, confundatur? Postremò Proverb. 27. dicitur: Diligenter agnosce vultum peccatoris tui, tuosque greges considera. Inferunt istis; ergo debet parochus confessiones subditorum audire. Item, Parochus curæ ouium Christi sibi commissæ debet rationem reddere; ac in Paschate diuinum eis Eucharistiæ pabulum ministrare: opus igitur est, ut agnoscat, quæ sint oues ad eam admittendæ, quæ ab ea repellendæ. Atq; hæc quidem parochi Fratribus Mendicantibus obiectant.

Ijs tamen nihil obstantibus, dicimus, duo illa Mendicantium priuilegia, eo sensu intelligi, ut laicivtrique Ecclesiastico præcepto satisficiant. Nam in Concilio Lateranensi, sub Leone X. sess. 11. extat Constitutio ita incipiens: Dum intra, vbi manifestè statuitur, Fratres Mendicantes legitime ab Ordinarijs approbatos, posse externorum confessiones audire, ita ut qui ipsis fuerint confessi, prædicti iuris constitutioni, Omnis vtriusque sexus, satisfecisse censeantur. Idem Leo X. ut habet in Supplemento Priuilegiorum concessio, nu. 20. & refert Nauarr. in Manual. c. 28. non. 5. sic statuit:

Auctoritate apostolica tenore præsentium notum facimus, omnes Christi fideles vtriusque sexus, qui non contempto proprio Sacerdote parochiali, in Ecclesijs Fratrum Ordinum Mendicantium Dominicis, & alijs festis diebus Missas audiant, satisfacere præcepto Ecclesiæ de Missa audienda, nec in aliquam labem peccati mortalis, penamque propterea incurrare. Sic ibi: Cùm autem Leo X. fuerit Martino V. & Sixto IV. longè posterior, sequitur, ut quicquid sit de illorum Pontificum Constitutionibus, standum sit Leonis X. decretis, siquidem post huiusmodi decreta nihil aliud est ijs contrarium constitutum. Neque officit, si dixeris Leonis X. Constitutiones non esse vbiq; receptas: nam ex duæ Constitutiones, sunt priuilegia Mendicantibus concessa, & cùm abrogata non sint, vim vbiq; habere queunt, nec eam amissile, sed adhuc retinere meritò censentur. Accedit, quod, Leo X. declarauit. Minus item obstat, quod quidam Parochi contendunt, suis in Parochijs esse consuetudinem diuturno vsu receptam, ut laici semel in Paschate suo parochos confiteantur, & diebus Dominicis ac festis in parochia solemnibus Missarum sacrificio intersint: quippe talis consuetudo nihil aliud est, quàm iuris communis cõfirmatio; quare sicut ius commune locum habet, vbi Romani Pontificis priuilegia ei nihil derogant: sic etiam consuetudo intelligi & explicari debet, nisi Laici Pontificijs priuilegijs excusentur. Accedit, quod consuetudo non excludit, ac prohibet, quo minus laici ad Mendicantes accedant confitendi, & rem diuinam audiendi gratia, sed solum habet, ut parochos confiteantur semel in Paschate, & in parochia diuini intersint: Sed qui vnum affirmat, aut ponit, non continuo alterum negat, aut tollit, nisi id exprimat. Illud etiam nil impedit, si dixeris Constitutiones alicubi extare synodales, quibus præcipitur, ut laici semel in Paschate suo parochos confiteantur, & rem diuinam in parochijs audiant. Etenim huiusmodi Constitutiones ius tantummodo commune confirmant: quare iuxta commune iuris intelligentiam intelligi, ac declarari debet. Nec verò Episcopi, & alij Ordinarij Pontificia abrogare priuilegia, aut restringere vllò modo queunt; cùm inferior potestas in Superiorem non habeat auctoritatem. Vnde Antonin. p. 2. tit. 9. c. 10. Siluest. Missa, 2. q. 5. Tabien. Miss. q. 51. Nauarr. c. 21. nu. 5. testantur eas Constitutiones, Synodales inquam, quatenus Pontificijs priuilegijs repugnãt, nullius esse firmamenti. Adde, quod Adrian. 4. de confess. q. 5. Medina de Confess. q. 29. Maior 4. d. 17. q. 7. Sotus 4. d. 18. q. 4. a. 3. Nauarr. de Penitent. d. 6. c. placuit, n. 56. & seqq. & in Manual. c. 21. nu. 5. qui expressim de hac controversia disputarunt, aperte sentiunt, Laicos, qui ad Mendicantes confessionis faciendæ, ac diuinæ rei audiendæ causa accedunt, vtrumque Ecclesiæ præceptum seruare & implere. Ad extremum non est dubitandum, quin reuera illi præcepto satisficiant, quando parochi, vel negligentes, aut imperiti, aut rudes, & ignari, aut licentioris vitæ sunt: atque hoc perspicuè tradiderunt Alexander, Bonauentura, & Maior, supra citati. Deinde non est dubium, quin sicut ipse parochus & Episcopus talem facultatem dare possunt, Romanus etiam Pontifex cõcedere queat, cùm sit illis Superior: quæ-

stio autem

fitio autem facti est, de eam necne Mendicantibus: Certè eam dare censetur, cum Leo X. expressim declaret se illam facultatem dare, ita ut satisfaciunt Ecclesiæ præceptis laici in Mendicantium Ecclesijs: licentes, aut percipientes diuina. Tandem quæ hæc uerba diximus, uera sunt, & nihilominus fratres docere publicè, aut concionari non debent, laicos non compelli iure ad confitendum Parocho semel in anno, nec ad rem diuinam in parochia audiendam Dominicis & festis diebus: quoniam etsi ratione Priuilegiorum ad eos tuta conscientia accedunt, iure tamè communi debent ad parochos & parochias suas adire. Et hoc est, quod Benedictus XI. & Sixtus IV. in suis Constitutionibus uoluerunt, nempe ut fratres moneant, & hortentur laicos ad sistendum se parochis: utrumque enim uerum est, & eos ad id communi iure compelli, & nihilominus ab ea obligatione liberari. Et sicut iure communi in c. 2. de Parochijs, præcipitur, ne quis contempto parochio, rem diuinam audiat extra parochiam diebus Dominicis & festis, sic etiam priuilegia fratribus mendicantibus concessa, hoc idem ius commune continent; nec enim priuilegium datur, ut quis suum parochum contemnat, sed ut absque contemptu parochi liberè possit in Mendicantium ordinum templis rem sacram audire. Nam Benedictus in Constitutione quæ incipit Inter cunctas, & habetur inter communes, De Priuilegijs, sic ait: *Ceterum licet, sicut prædicatur, de necessitate non sit, iurum eadem confiteri peccata, tamen, quia propter erubescenciam, quæ in igna est penitentia pars, ut eorumdem peccatorum iterum confitendo, reputamus salubre: districtè inuincimus, ut Fratres eos, qui ipsi confitentur, attemè moneant, & in suis prædicationibus exhortentur, ut suis sacerdotibus saltem semel in anno confiteantur, asserendo id ad animarum profectum proculdubio pertinere.* De ceteris priuilegijs quæ sunt auctoritate & beneficio Romanorum pontificum Mendicantium Ordinibus concessa, alio in loco tractabo.

Cap. III.

De Militaribus Religiosis Ordinibus.

Primo queritur, Quinam Militares ordines intelligantur? Resp. eos omnes intelligi, qui tribus Religionis uotis adstricti, formulam aliquam uiuendi auctoritate Ecclesiæ approbatam professi, cum hostibus fidei & religionis Christianæ bella siue naualia, siue terrestria committunt. In hocce Ordines tria solent hominum genera cooptari. Alij enim sunt uiri nobiles, qui tanquam quidam sacri milites instar Machabæorum, pro fide ac lege Christi cum Turcis & Saracenis fortiter dimicant: Alij uerò sunt Clerici, qui ad diuina mysteria obeunda recepti, in ipsorum Ordinum Collegijs, ac sacris ædibus commorantur in Choro, cantant diuinas laudes, Missarum sacrificia faciunt, Deum pro militibus precantur, & solent Ecclesijs præfici, ordini militari subiectis, aliquando etiam tanquam Cappellani, cum ipsis sacris equitibus in militia uersantur, ad eorum confessiones excipiendas, & rem diuinam faciendam & eis uenerabilem Eucharistiam impertiendam. Alij denique admittuntur ad domestica munera & ministeria exequenda, qui tum Clericis, tum militibus in-

seruiunt. Hi Ordines uocantur militares, quoniam sunt ad militandum instituti: Religiosi uerò, quod milites in hos ordines recepti, tribus se Religionis uotis obstringunt: Sacri, quoniam Regulam Ecclesiæ auctoritate approbatam profitentur, Deo tribus uotis deuincti & additi: ad dicendum pro fide & auctoritate Christiana.

Secundo queritur, An Militares Ordines sint uerè, absolute, & simpliciter Religiones? *Sot. l. 7. de iust. q. 5. a. 3. ad 3. Sarm. l. de re iudic. Eccl. p. 4. c. 1. n. 13. Cou. in 4. lib. decret. de Matrim. p. 2. c. 3. §. 1. n. 18.* prope finem, censent eos Ordines militares, qui Regulæ instituto, Castitatem tantummodo conjugalem profitentur, nequaquam esse simpliciter, uerè, ac propriè Religiones: bene tamen eos Ordines, qui absolute & simpliciter Castitatem Deo pollicentur. Vnde, inquit, militaris ordo eorum qui dicuntur Hospitalium S. Ioannis Hierosolymitani, est simpliciter religio: nam eius milites absolute castitatem uouent, nec matrimonio copulari utiue queunt. At Ordo eorum, qui dicuntur milites S. Iacobi in Hispania, non est propriè, & simpliciter Religio, eo quod huiusmodi Milites absque vlla Pontificis auctoritate, sed sola facultate à Magno Magistro impetrata, in matrimonio uxores habere possunt, quia Regulæ instituto, solum castitatem conjugalem promittunt. Id Sotus concludit ex eo, quod ad Religionis substantiam & naturam pertineat Castitas absolute & simpliciter uoto promissa, non autem sola Castitas conjugalis: Deinde quia S. Tho. 2. 2. q. 186. a. 4. aperte fatetur, eos uiuendi modos, in quibus homines matrimonio utuntur, non esse absolute & simpliciter Religiones, sed quadam ex parte, quatenus scilicet quædam habent, quæ ad Religionis statum pertinent. Accedit, quod huiusmodi militares Ordines, non Religiones, sed Ordines appellantur.

Ceterum Nauar. in tract. de reddit. Eccl. q. 1. n. 55. & q. 3. n. 27. & n. 29. & conf. 21. de regularib. & conf. 23. eorum. Fortunius Garfias in consilio edito pro militia S. Iacobi 2. p. 1. versic. Præterea, probant Milites S. Iacobi professos, & ceteros similes esse uerè & propriè Religiosos, eo argumento permoti quod huiusmodi sacri milites tria uota emittunt, Paupertatis, Castitatis, & Obedientiæ sub Regulæ Ecclesiæ approbata, nimirum aut S. Augustini, aut S. Basilij, aut S. Benedicti. Deinde quia tales Ordines auctoritate Romani pontificis sunt approbati, & in ipso Pontificiæ approbationis diplomate absolute & simpliciter Religiones uocantur.

Sciendum est in presenti loco quæstionem nõ esse, an militares Ordines, quatenus continent Clericos ad Chorum & diuina ministeria admittendos, sint uerè & simpliciter Religiones, & Clerici professi uerè Religiosi; eo quod Castitatem simpliciter uerè cum paupertate & obedientia solèni uoto profitentur. Solum quæstio est, an sacri Milites sint uerè, & simpliciter Religiosi. Et Sotus quidem & alij libenter concedunt, Militarum Ordinum equites, qui ex Regulæ instituto non solum Castitatem conjugalem, sed Castitatem simpliciter pollicentur, esse uerè & simpliciter Religiosos, si simul etiam solèni uoto promittant paupertatem & obedientiam perpetuam. Abb. tamen in rub. de regular. cuius sententiam se-